

مرکز بررسی‌ها و مطالعات دریایی

سازمان بنادر و دریانوردی به عنوان تنها مرجع حاکمیتی کشور در امور بندری، دریایی و کشتی‌رانی بازرگانی به منظور ایفای نقش مرجعیت دانشی خود و در راستای تحقق راهبردهای کلان نقشه جامع علمی کشور مبنی بر "حمایت از توسعه شبکه‌های تحقیقاتی و تسهیل انتقال و انتشار دانش و سامان‌دهی علمی" از طریق "استانداردسازی و اصلاح فرایندهای تولید، ثبت، داوری و سنجش و ایجاد بانک‌های اطلاعاتی یکپارچه برای نشریات، اختراعات و اکتشافات پژوهشگران"، اقدام به ارایه این اثر در سایت SID می‌نماید.

سازمان بنادر و دریانوردی

عنوان : بررسی اصول طراحی آبشکنها (Groins) جهت حفاظت سواحل و معرفی نمونه‌هایی از کاربرد آنها در ایران

علی اکبر عباسی - دانشجوی دکتری دانشگاه تربیت مدرس
سید علی آزمسا - استادیار دانشگاه تربیت مدرس

چکیده

آبشکن سازه‌ای است که به منظور کنترل نرخ انتقال رسوب ساحلی، جلوگیری از فرسایش ساحل یا جلوگیری از ورود امواج و رسوب به مصب رودخانه و کانالهای منتهی به دریا ساخته می‌شود. با توجه به اهداف پروژه، شرایط مرزی هیدرولیکی و هیدرودینامیکی در محل اجرای آن، مصالح موجود و امکانات اجرایی، آبشکنها بصورت طویل یا کوتاه، با ارتفاع زیاد یا کم و نفوذپذیر یا نفوذناپذیر و از مصالح مختلف ساخته می‌شوند.

از آنجا که اندرکنش بین فرآیندهای ساحلی و آبشکنها پیچیده می‌باشد، انتخاب نوع و طراحی مناسب آنها از اهمیت زیادی برخوردار است. اگر این انتخاب و طراحی بصورت مناسب انجام گیرد می‌تواند موجب حفاظت و اصلاح ساحل گردد در غیر این صورت با تغییر نامناسب رژیم طبیعی انتقال رسوب ساحلی می‌تواند باعث تشدید مسائل موجود و بروز مشکلات جدید نظیر فرسایش ساحل یا بیسن دست و بهم خوردن تعادل محیط زیست گردد.

در این مقاله ضمن بررسی عملکرد و اهداف کاربرد آبشکنها و معرفی انواع آنها، ضوابط انتخاب صحیح نوع، طول، فاصله، ارتفاع، زاویه با ساحل، شکل دماغه، مصالح ساخت و دیگر پارامترهای طراحی آبشکنها جهت حفاظت سواحل از دیدگاه محققین مختلف بررسی می‌شود. سپس نمونه‌هایی از آبشکنهای اجرا شده در داخل معرفی و با بررسی و تجزیه و تحلیل عملکرد و نتایج بدست آمده از اجرای آنها، دقت و صحت ضوابط طراحی، کیفیت اجرا و کارایی آنها مورد ارزیابی قرار می‌گیرند. با انجام این بررسی دیدگاه روشنی در مورد اصول و ضوابط طراحی، موارد کاربرد و نحوه عملکرد آبشکنها در اختیار طراحان قرار می‌گیرد.

آب‌شکنها سازه هایی هستند که در سطح دنیا بطور گسترده مورد استفاده قرار گرفته‌اند. با این وجود بعلت پیچیده بودن اندرکنش فرآیندهای ساحلی و این سازه ها، محققین در طول سالهای مختلف به صورت تئوری، آزمایشگاهی و اندازه گیری‌های دریایی به مطالعه رفتار این سازه ها پرداخته‌اند. از آنجا که ساحل، حدفاصل زمین، آب و هوا می‌باشد و چنانچه سازه نیز به این موارد اضافه شود، رفتار آنها خیلی پیچیده خواهد شد به طوری که رفتار سنجی آنها نه تنها به آشنایی با علوم مختلف (رسوب شناسی، فیزیوگرافی، فیزیک، ریاضی، هیدرولیک، سازه و ...) بلکه به تجربیات آزمایشگاهی و محلی و قضاوت مهندسی نیاز دارد.

مرور ۴۵۰ مقاله و گزارش در این خصوص (Balsillie, ۱۹۷۲) که بیشتر نتایج کارهای آزمایشگاهی و محلی می‌باشند نشان داده‌است که بازهم دیدگاه روشنی در مورد طراحی آب شکنها ارائه نشده است. بسیاری از اطلاعات جمع‌آوری شده در خصوص ابعاد، فاصله، نفوذ پذیری و جهت آب شکنها نسبت به ساحل مربوط به شرایط خاصی می‌باشد که مورد استفاده قرار گرفته‌اند و قابل تعمیم کلی نمی‌باشند. سه نوع بررسی اساسی در مورد طراحی آب شکنها باید انجام گیرد.

۱- فرآیند های ساحلی (اطلاعات باد، ارتفاع، پریود و زاویه موج، شیب ساحل و بیافت رسوبات ساحلی)

۲- طراحی هیدرولیکی (فاصله، طول، ارتفاع، جهت نسبت به ساحل، نفوذ پذیری و شکل دماغه).

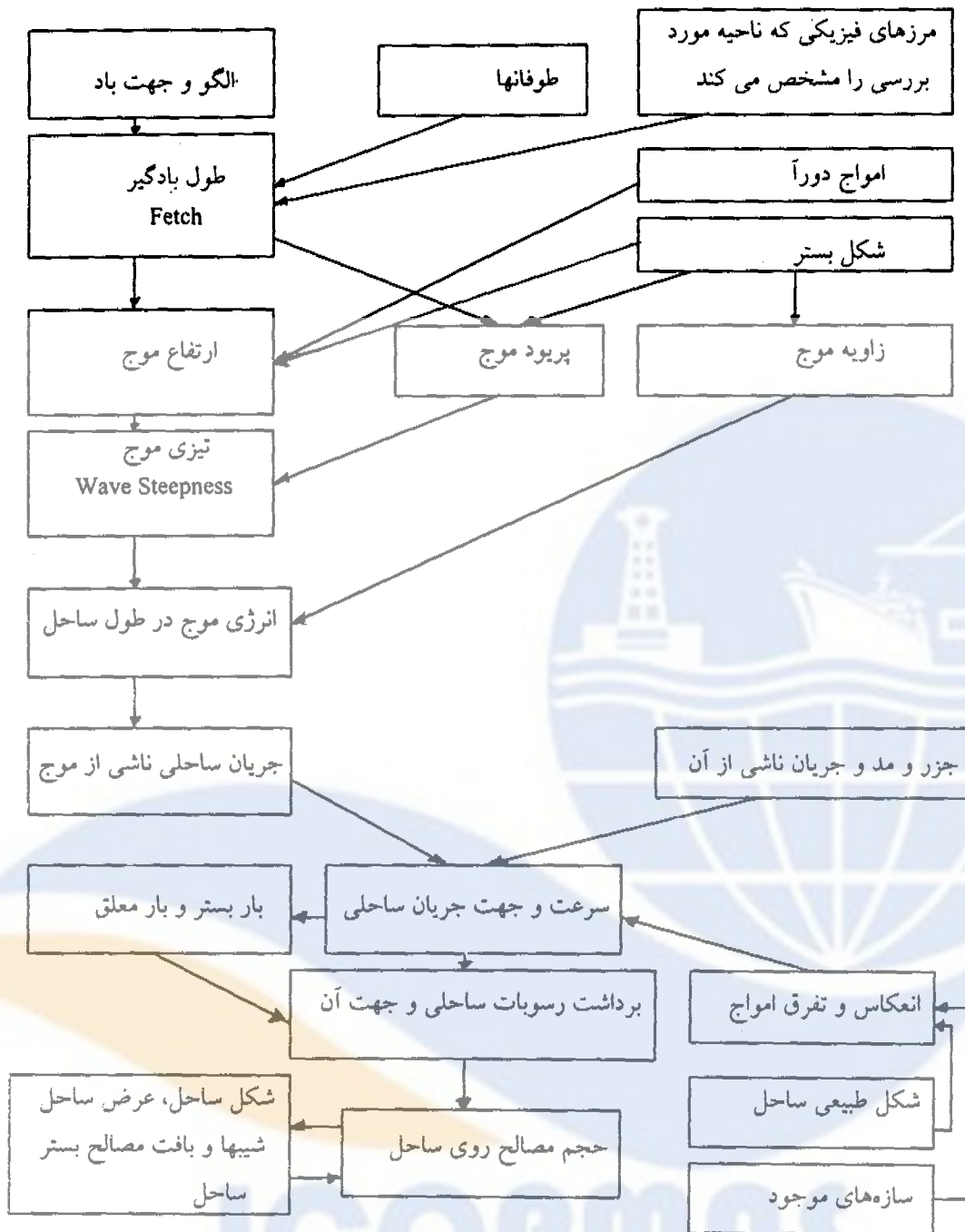
۳- طراحی سازه‌ای (مصالح و روش ساخت).

در این مقاله تأکید بر مورد دوم می‌باشد که با مرور کارهای انجام شده قبلی به جمع بندی و معرفی اصول طراحی آب شکنها پرداخته می‌شود.

فرآیندهای ساحلی

به منظور طراحی کاربردی آب شکنها ابتدا باید فرآیندهای ساحلی شناخته شود تا طرحی متناسب با طبیعت و با اهداف مورد نظر تهیه شود. شکل ۱- پارامترهای مرتبط با فرآیندهای ساحلی را نشان می‌دهد. در این شکل عوامل مختلف محیطی، تاثیر آنها بر یکدیگر و در نهایت تاثیر آنها بر انتقال رسوب و تغییرات ساحل نشان داده شده است. باید توجه کرد که بعضی از این عوامل تاثیر درازمدت داشته و تعیین دقیق میزان آنها بر طراحی مشکل می‌باشد. شکل ساحل، پایداری آن، نرخ انتقال رسوب ساحلی و جهت آن از جمله عواملی هستند که شناخت آنها به طراحی کمک می‌کند.

زمانیکه آب شکنها برای حفاظت سواحل بکار گرفته می‌شوند؛ باید توجه شود که فرآیندهای ساحلی در هر ساحل مربوط به همان ساحل است و سازه مورد نظر نیز برای همان ساحل باید بطور اختصاصی طراحی شود.

شکل ۱- عوامل محیطی موثر بر ساحل

انواع آب‌شکنها

آب‌شکنها از دیدگاههای مختلف تقسیم بندی می‌شوند. از نظر ارتفاع به آب‌شکنهای با ارتفاع کم و با ارتفاع زیاد، از نظر طول به آب‌شکنهای کوتاه و بلند، از نظر نفوذپذیری بدنه به آب‌شکنهای نفوذپذیر و نفوذناپذیر، از نظر شکل دماغه به آب‌شکنهای مستقیم، سرکج (L شکل) و سرسپری (T شکل)، از نظر مصالح

ساخت به آبشکنهای شمع کوبی شده چوبی و فلزی، بتنی و توده سنگی و از نظر شکل قرارگیری در ساحل به آبشکنهای مستقیم (عمود بر ساحل) و زوایه‌دار تقسیم می‌شوند. انتخاب نوع آبشکن به عوامل مختلفی در رابطه با شرایط محلی بستگی دارد. تحقیق در خصوص مصالح پی موجود از اهمیت خاصی برخوردار است. وجود مصالح که تاثیر زیادی در هزینه‌ها دارد، تعیین کننده مناسبترین نوع آبشکن است. نگهداری سالانه، امکانات اولیه برای ساخت و تکنولوژی موجود برای ساخت نیز از عواملی هستند که در انتخاب نوع آبشکن باید مد نظر قرار گیرند. اهداف مورد نظر از ساخت آبشکنها و عملکرد مورد انتظار از آنها نیز نقش عمده‌ای در انتخاب نوع آبشکن دارند. یک قاعده کلی برای انتخاب نوع آبشکن در تمام مکانها وجود ندارد بلکه باتوجه به شرایط محلی و ملاحظات مختلف که بعضی از آنها برشمرده شد، باید نوع مناسب آبشکن انتخاب شود.

۴- پارامترهای طراحی

منظور از طراحی آبشکنها تعیین طول، ارتفاع، فاصله، راستا و نوع آبشکن می‌باشد بنحوی که فرسایش ساحل را متوقف کند یا تا حد قابل قبولی کاهش دهد. انتخاب روش ساخت و مصالح مورد استفاده برای کم کردن هزینه‌ها نیز باید در نظر گرفته شود. از آنجا که پارامترهای زیاد هیدرودینامیکی و مورفولوژیکی (ارتفاع، پریود و زاویه موج، جهت و شیب ساحل، اندازه ذرات، جزر و مد و ...) بر اجرا و عملکرد آبشکنها موثرند، نمی‌توان انتظار داشت که آبشکنها تمام اهداف مورد نظر را بر آورده نمایند. با این وجود طراحی و اجرای آبشکنها باید بنحوی انجام گیرد که بیشترین بازدهی را در برآورده نمودن اهداف طراحی داشته باشد.

محققین مختلف به صورت تئوری، آزمایشگاهی و اندازه‌گیری محلی به بررسی پارامترهای مهم طراحی آبشکنها پرداخته‌اند که جمع‌بندی این نظرات به طور خلاصه بیان می‌گردد.

۴-۱- طول آبشکنها

طول آبشکن باید بنحوی محاسبه شود که در منطقه فعال حرکت رسوب ساحلی قرار گیرد. طول آبشکن در طرف خشکی باید به اندازه کافی ادامه یابد تا آب آنرا دور نزند [۴]. میزان پیشروی آبشکن در داخل دریا نیز بستگی به مقدار رسوبی دارد که باید حرکت آن قطع شود. آزمایشات نشان داده است که ۹۰٪ حرکت رسوبات در منطقه‌ای بالاتر از تراز پایین آب (Low Water) انجام می‌شود [۳]. در سواحل با شیب تند طول آبشکن کم بوده و ممکن است بیش از ۳۰ متر نیاز نباشد ولی در سواحل ماسه‌ای با شیب کم این طول ممکن است تا ۱۰ برابر افزایش یابد.

بالسیلی (Balsillie, ۱۹۷۲) نتایج تحقیقات محققین مختلف در خصوص طول آبشکن را جمع‌آوری کرده که خلاصه بعضی از آنها به شرح زیر می‌باشد. کیس (Case, ۱۹۱۵) با استفاده از تجربیات

محلّی (Field) توصیه کرده است آبشکنهای طویل از سرحد تراز بالای آب (High Water) تا تراز پایین آب (Low Water) ادامه یابند.

کائن-کاگلی (Coen-Cagli, ۱۹۳۲) با استفاده از تجربه و تئوری برای سواحل قله‌سنگی طول ۴۰ تا ۵۰ متری را برای آبشکن کافی دانسته‌است ولی برای سواحل ماسه‌ای امتداد آبشکن تا عمق ۲ تا ۳ متری را لازم دانسته است.

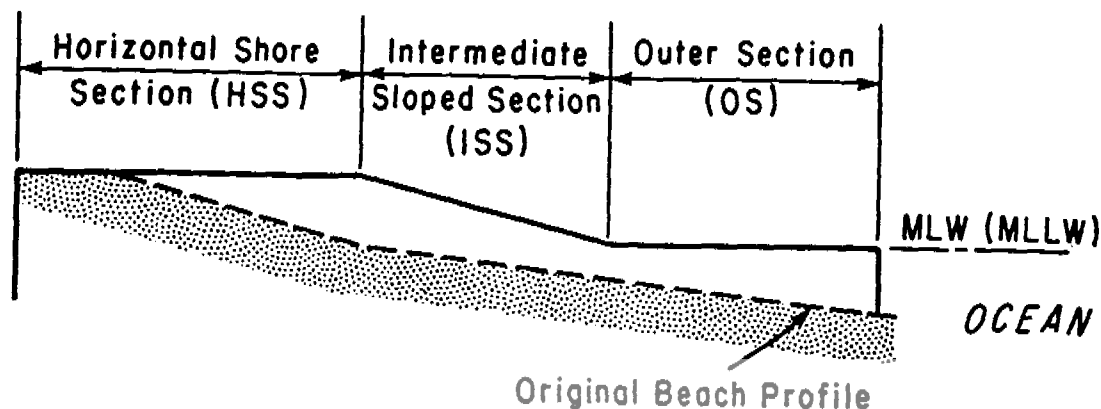
براون (Brown, ۱۹۴۰) امتداد آبشکن تا عمق ۶ فوت را لازم دانسته و معتقد است ۸۰ درصد انتقال رسوب در عمقی کمتر از ۶ فوت انجام می‌شود. هیراناندینی (Hiranandini, ۱۹۶۱) با استفاده از اندازه‌گیری محلّی و نتایج آزمایشگاهی طول حداقل ۲۰۰ فوت را برای آبشکنها توصیه کرده‌است و آبشکن با طول کمتر از ۱۵۰ فوت را آبشکن کوتاه نامیده‌است. برون (Bruun, ۱۹۶۳) از نتایج اندازه‌گیری صحرایی بیشترین تاثیر را زمانی دانسته که آبشکنها تا عمق ۱۲ تا ۱۸ فوت داخل آب امتداد یابند. ایشی‌هارا (Ishihara, ۱۹۶۴) از نتایج اندازه‌گیری محلّی برای آبشکن T شکل طول حداقل ۶۰ متر را لازم دانسته‌است. راهنمای حفاظت سواحل آمریکا (Shore Protection Manual, ۱۹۶۶) بیان داشته‌است که آبشکنهای بلند که تا عمق بیشتر از ۱۰ فوت، ۴ تا ۱۰ فوت، ۱ تا ۴ فوت داخل آب امتداد یابند می‌توانند به ترتیب ۱۰۰٪، ۷۵٪ و ۵۰٪ رسوبات را نگه دارند. کولپ (Kolp, ۱۹۷۱) با توجه به نتایج آزمایشگاهی و اندازه‌گیری‌های محلّی آبشکنهای بلند را توصیه کرده و بیان داشته است که آبشکنهای کوتاه در نگهداشت رسوبات بازدهی نداشته‌اند.

ساواراگی (Sawaragi, ۱۹۹۵) بیان داشته‌است که در ژاپن ۶۰ درصد آبشکنها بین ۱۰ تا ۳۰ متر طول دارند و عملکرد آنها در کنترل فرسایش ساحل مناسب بوده‌است [۵]. وی براساس نتایج آزمایشگاهی بعضی از محققین، طول آبشکنها را ۴/ تا ۶/ عرض منطقه شکست (Width of Breaker Zone) دانسته‌است. طلوعی (۱۳۶۳) ساخت آبشکنهایی به طول ۹۰ تا ۱۳۰ متر در ساحل دریای خزر، ۲۰ کیلومتری شرق مصب سفیدرود را گزارش کرده‌است [۱].

۲-۴- ارتفاع آبشکنها

ارتفاع آبشکن نیز همانند طول آن با توجه به اینکه چه مقدار رسوب باید نگهداشته‌شود و چه مقدار از روی آن عبور کند انتخاب می‌شود. اثر موج بر آبشکنهای بلند ممکن است ایجاد آبشستگی در اطراف آن کند. توصیه در مورد ارتفاع آبشکن بیشتر بر اساس نتایج تجربی انجام شده‌است. بعضی‌ها تاج آبشکن را ۵/ تا ۶/ متر بالاتر از ساحل توصیه کرده‌اند. مطالعات آزمایشگاهی تاج آبشکن را ۴۵/ تا ۹/ متر بالاتر از ساحل مناسب نشان داده‌است [۳].

راهنمای حفاظت سواحل آمریکا (Shore Protection Manual, ۱۹۸۴) برای ارتفاع آبشکن شکل زیر را پیشنهاد کرده‌است.

شکل ۲- مقطع تپ آبشکن [۴].

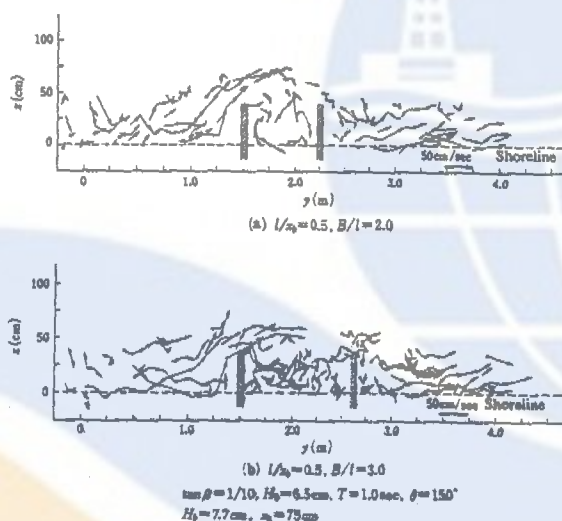
قسمت افقی طرف ساحل برای اتصال آبشکن به خشکی ساخته می‌شود و ارتفاع آن به عبور یا عدم عبور رسوب از روی آن بستگی دارد. معمولاً ارتفاع این قسمت برابر حداکثر ارتفاع آب به اضافه ارتفاع موج می‌باشد.

قسمت افقی طرف آب شامل قسمتی است که در داخل دریا ادامه می‌یابد و تاج آن در متوسط تراز پایین آب (M.L.W.) قرار دارد. قسمت شیبدار میانی حدفاصل دو قسمت فوق می‌باشد و معمولاً موازی ساحل طبیعی ساخته می‌شود. بالسیلی (Balsillie, ۱۹۷۲) نظر محققین مختلف را در مورد ارتفاع آبشکنها به شرح زیر بیان می‌کند. اون (Owen, ۱۹۰۸) بر اساس نتایج تجربی، آبشکن های کوتاه را که عبور مقداری از رسوبات از روی آن میسر است را پیشنهاد کرده‌است. کیس (Case, ۱۹۱۵) بر اساس اندازه‌گیری های محلی آبشکنهای ارتفاع کم و طول زیاد را پیشنهاد کرده‌است. چون هزینه آبشکنهای با ارتفاع زیاد بالا بوده و نگهداشت تمامی رسوبات باعث ایجاد فرسایش در پایین دست آنها می‌شود. کائن-کاگلی (Coen-Cagli, ۱۹۳۲) برای سواحل قله‌سنگی ارتفاع یک متر بالاتر از تراز مد (High Tide) را برای قسمت بیرونی کافی دانسته‌است. برای قسمت ساحل ۵۰ تا ۶۰ سانتیمتر بالاتر از تراز ساحل اولیه و برای قسمت میانی ۵۰ سانتیمتر بالاتر از تراز جزر (Low Tide Level) را پیشنهاد کرده‌است. ایوانز (Evans, ۱۹۴۳) با استفاده از اندازه‌گیری محلی، آبشکنهای با ارتفاع کم را به دلیل کاهش آبشستگی پایین دست آن پیشنهاد کرده‌است. کاهش تدریجی ارتفاع به طرف دریا از دیگر پیشنهادات وی می‌باشد. دوی‌ویر (Duvivier, ۱۹۴۹) بر اساس نتایج تجربی ارتفاع حداکثر ۳ فوت بالاتر از تراز ساحل را مجاز دانسته و آبشستگی در آبشکنهای با ارتفاع زیاد را متذکر شده‌است. جونز (Jones, ۱۹۴۸) بر اساس مطالعات مدل آزمایشگاهی بستر متحرک بیان داشته‌است که آبشکنهای نفوذناپذیر با ارتفاع کم به اندازه آبشکنهای با ارتفاع زیاد رسوبات را نگه نمی‌دارند. براتر (Brater, ۱۹۵۳) بر اساس تئوری و نتایج اندازه‌گیری محلی نتیجه گرفته‌است که آبشکنهای با ارتفاع یک فوت بالاتر از حداکثر تراز آب دریا نتایج رضایت‌بخش داشته‌اند. ساویج (Savage, ۱۹۵۹) از نتایج مدل با بستر متحرک نتیجه گرفته‌است که آبشکنهای ارتفاع کم و کوتاه ۱۲ درصد، آبشکنهای ارتفاع زیاد و

کوتاه ۲۵ درصد و آبشکنهای با ارتفاع زیاد و طول زیاد ۶۰ درصد رسوبات را نگه داشته‌اند. برون (Bruun, ۱۹۶۳) براساس اندازه‌گیری محلی آبشکنهای با عملکرد مطلوب، حداقل ارتفاع آبشکن را برابر حداکثر ارتفاع آب به‌اضافه ارتفاع موج دانسته‌است.

۴-۳- فاصله آبشکنها

به منظور معرفی فاصله آبشکنها از نسبت فاصله به طول آنها استفاده می‌شود. اگر فاصله آبشکنها کم باشد ($B/l=2$) یک گرداب چرخشی مشخص در بین آبشکنها ایجاد می‌شود و سرعت جریان در بین آنها کاهش می‌یابد. در فاصله بیشتر ($B/l=3$) گرداب بین آبشکنها به طور مشخص ایجاد نمی‌شود. شکل ۳ نتایج اندازه‌گیری شده الگوی جریان بین آبشکنها را نشان می‌دهد [۵].

شکل ۳ - جریان ناشی از امواج در اطراف آبشکنها [۵].

زاویه موج تاثیر زیادی روی فاصله آبشکن دارد. زاویه بزرگتر موج فاصله کمتر آبشکن را نیاز دارد تا بازدهی نگهداشت رسوبات افزایش یابد. مقدار واقعی نسبت فاصله به طول آبشکنها که مورد استفاده قرار گرفته محدوده وسیعی دارد. این فاصله از ۱:۱ تا ۱:۱۰ ذکر شده‌است. از آنجا که هزینه ساخت آبشکنها بالا می‌باشد شاید بهتر باشد مجموعه‌ای از آبشکنها با فاصله نسبتاً زیاد ساخته شوند و اگر نیاز بود بعد از مدتی با ساخت آبشکنهای جدید در بین آنها این فاصله کاهش یابد. در سواحل شنی توصیه شده‌است که با نسبت ۲:۱ شروع شود و اگر این فاصله اهداف را تأمین نکرد بعداً در بین آنها آبشکنهای کوتاهتر ساخته شود. در سواحل ماسه‌ای نسبت ۴:۱ در ابتدا پیشنهاد می‌شود که در مراحل بعدی با ساخت آبشکنهای وسط آنها این نسبت می‌تواند به ۲:۱ کاهش یابد ولی در هر جهت مطالعات آزمایشگاهی رفتار آبشکنها قبل از نهایی کردن طراحی توصیه می‌گردد. راهنمای حفاظت سواحل آمریکا

(Shore protection Manual, 1984) فاصله بین آب‌شکنها را ۲ تا ۳ برابر طول آنها پیشنهاد کرده است [۴]. بالسیلی (Balsillie, 1972) نتایج محققین مختلف را به صورت زیر جمع‌بندی کرده است. اون (Owen, 1915) با استفاده از نتایج تئوری و تجربی، استینر (Steiner, 1936) با استفاده از اندازه‌گیری محلی و کلپ (Kolp, 1971) با استفاده از اندازه‌گیری محلی و نتایج آزمایشگاهی نسبت فاصله به طول آب‌شکنها را ۱:۱ پیشنهاد کرده‌اند. کره‌سز (Kressner, 1928) از مطالعات مدل فیزیکی با بستر متحرک و براون (Brown, 1940) نسبت ۱:۱ تا ۳:۱ را بعنوان مقادیر حداقل و حداکثر پیشنهاد کرده‌اند. کائز - کاگلی (Coen - Cagli, 1932) از نتایج تئوری و تجربی، ایشی‌هارا (Ishihara, 1964) از نتایج اندازه‌گیری محلی و پرایس (Price, 1968) از نتایج مدل با بستر متحرک نسبت ۱:۱ تا ۲:۱ را پیشنهاد کرده‌اند. براتر (Brater, 1953) از نتایج اندازه‌گیری محلی برای سواحل با مصالح ماسه‌ریز (Fine Sand) نسبت ۱:۱ و برای سواحل دارای ماسه درشت (Coarse Sand) و شن (Gravel) نسبت ۲:۱ را پیشنهاد کرده است.

دابل (Dobble, 1964) از نتایج تجربی نسبت ۱:۱ تا ۱/۵:۱ و ناگائی (Nagai, 1958) از نتایج مدل با بستر متحرک نسبت ۳:۱ تا ۴:۱ را پیشنهاد کرده‌اند. هیراناندینی (Hirannandini, 1961) از نتایج اندازه‌گیری محلی و مدل آزمایشگاهی نسبت ۳:۱ را بعنوان مقدار حداکثر و نسبت ۲:۱ را بعنوان مقدار حداقل پیشنهاد کرده است. برون (Bruun, 1955) از نتایج اندازه‌گیری محلی و تجربی نسبت ۱:۱ تا ۱/۵:۱ را پیشنهاد کرده و بیان داشته است که برای سواحل پرشیب با افزایش تیزی موج نسبت فاصله به طول کاهش می‌یابد. ویگل (Wiegel, 1964) از نتایج آزمایشگاهی نسبت ۲:۱ تا ۳:۱ را بعنوان نسبت مناسب و نسبت ۴:۱ را برای وقتی که جهت موج بر ساحل عمود باشد پیشنهاد کرده است. طلوعی (1363) این نسبت را ۳:۱ تا ۴:۱ در ساخت آب‌شکنهای ساحل دریای خزر (۲۰ کیلومتری شرق مصب سفیدرود) گزارش کرده است.

۴-۴- زاویه آب‌شکنها با ساحل

آب‌شکنها معمولاً عمود بر ساحل ساخته می‌شوند. نتایج آزمایشگاهی نشان داده است که کمی تمایل به پایین‌دست به کاهش فرسایش دریابین‌دست کمک می‌کند. زمانیکه زاویه موج با ساحل بیش از ۲۰ درجه باشد ساخت آب‌شکن در جهت موج غالب دارای مزایایی می‌باشد [۱] و [۲]. بالسیلی (Balsillie, 1972) نتایج کار محققین مختلف در مورد زاویه آب‌شکن را به شرح زیر جمع‌بندی کرده است. کیس (Case, 1915) از نتایج اندازه‌گیری محلی و تجربی آب‌شکنهای عمود بر ساحل را پیشنهاد کرده است. دوی‌ویر (Duvivier, 1949) از نتایج اندازه‌گیری محلی و تجربی آب‌شکنهای عمود بر ساحل را برای زمانیکه جهت انتقال رسوب متغیر است و وقتی که حرکت رسوبات جهت غالب دارد برای ساحل شنی زاویه ۱۰ درجه به سمت پایین‌دست و برای ساحل ماسه‌ای ۲۰ درجه به سمت پایین‌دست را پیشنهاد کرده است. ناگائی (Nagai, 1956) از نتایج مدل با بستر متحرک آب‌شکن با

زاویه ۱۰ تا ۲۰ درجه به سمت پایین دست و هاری کواوا (Horikawa, ۱۹۵۸) از نتایج مدل با بستر متحرک زاویه ۱۵ درجه متمایل به پایین دست را برای موج تیز و آبشکن عمود بر ساحل را برای موج تخت پیشنهاد کرده است. بارسلو (Barcelo, ۱۹۷۰) برای موج با شرایط متغیر آبشکن عمود بر ساحل و برای موج غالب با ۱۰ درجه زاویه نسبت به ساحل آبشکن با ۲۰ درجه متمایل به پایین دست را پیشنهاد کرده است.

۴-۵- شکل دماغه آبشکن

بر اساس نتایج تجربی اقتصادی ترین آبشکن، آبشکن مستقیم و عمود بر ساحل بوده است. شکلهای دماغه L یا T و چوگانی نیز برای اهداف خاصی ممکن است استفاده شود ولی باید در نظر داشت که آبشستگی اطراف این اشکال و هزینه ساخت آنها زیادتر از حالت مستقیم می باشد. برامتون (Brampton, ۱۹۸۳) معتقد است که آبشکنهای L یا T شکل در تله اندازی رسوبات موفق ترند و انرژی موج را نیز با تفرق و انعکاس کاهش می دهند ولی هزینه های ساخت آنها بیشتر است. در مجموع فواید احتمالی آبشکنهای L و T شکل معمولاً بیش از افزایش هزینه های آن می باشد [۳]. ساخت آبشکنهای L و T شکل می توانند در نگهداشت رسوبات عمود بر ساحل (Cross-Shore) موثر باشند [۳].

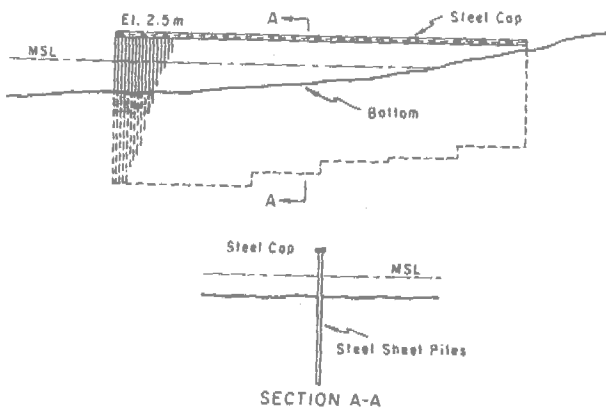
۴-۶- نفوذپذیری آبشکنها

نفوذپذیری اجازه می دهد که مقداری جریان و رسوب از درون بدنه آبشکن عبور کند و رسوبگذاری در دو طرف آنرا کاهش می دهد. بعلاوه کمبود اطلاعات تجربی تا کنون نظریه مشخصی در خصوص میزان نفوذپذیری مناسب ارائه نشده است [۴]. آبشکنهای نفوذپذیر با ۴۰ درصد نفوذ پذیری و با استفاده از لوله های فلزی در سواحل آنجلیای شرقی ساخته شده که عملکرد خوبی داشته و آبشستگی در اطراف آنها وجود نداشته و فرسایش پایین دست آنها نیز کم بوده است. در مجموع رفتار آبشکنهای نفوذپذیر کاملاً شناخته شده نیست و نیاز به بررسیهای آزمایشگاهی و مدل هیدرولیکی برای تعیین الگوی جریان در اطراف آنها می باشد [۳].

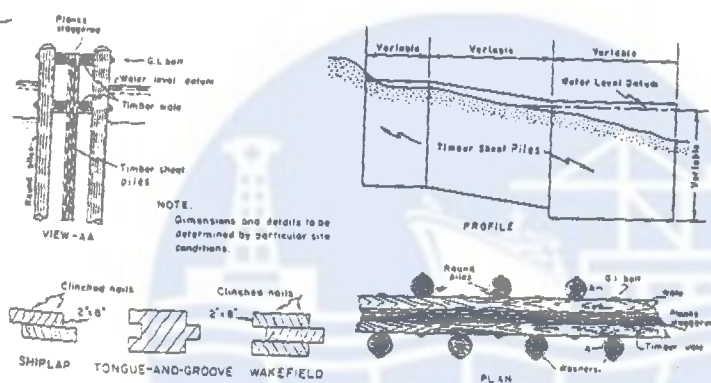
۴-۷- مصالح ساخت آبشکنها

مصالح ساخت آبشکنها معمولاً از سنگ، چوب، فلز و بتن و در شرایط خاصی سنگ و آسفالت و کیسه های شنی نیز ممکن است باشد. آبشکنهای چوبی، فلزی و ترکیب آنها معمولاً مجموعه ای از شمعها و تیرهای افقی می باشد. آبشکنهای بتنی نیز معمولاً مجموعه ای از شمعهای پیش تنیده و دال بتنی درجا یا پیش ساخته می باشد. زمین محل پی این آبشکنها باید بنحوی باشد که امکان شمع کوبی وجود داشته باشد. آبشکنهای توده سنگی (Rubble Mound) از دیگر انواع آبشکنها بوده که شامل یک هسته از مصالح ریزتر و یک لایه پوشش (Armor) از مصالح درشت تر برای حفاظت هسته می باشند. اگر

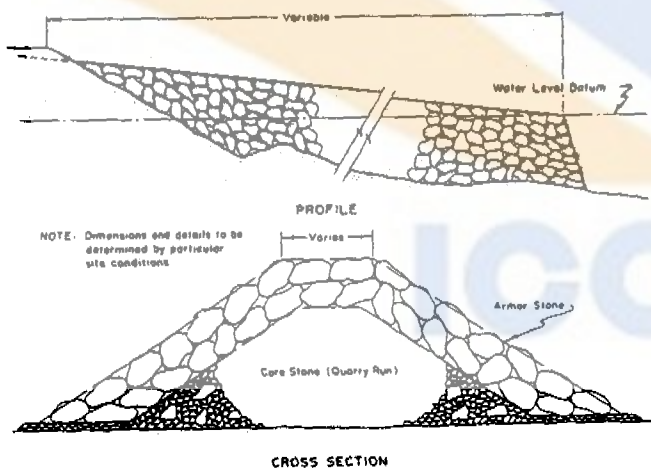
نفوذپذیری بدنه این آبشکنها مشکل آفرین باشد از طریق تاج آبشکن بتن یا آسفالت درون آن تزریق می شود که این مواد پر کننده به پایداری سازه در مقابل امواج نیز کمک می کنند [۴]. امکانات موجود برای ساخت آبشکنها نیز از عواملی است که در انتخاب نوع آبشکن موثر می باشد. نمونه هایی از مقاطع تپ این آبشکنها در شکل ۴ نشان داده شده است.

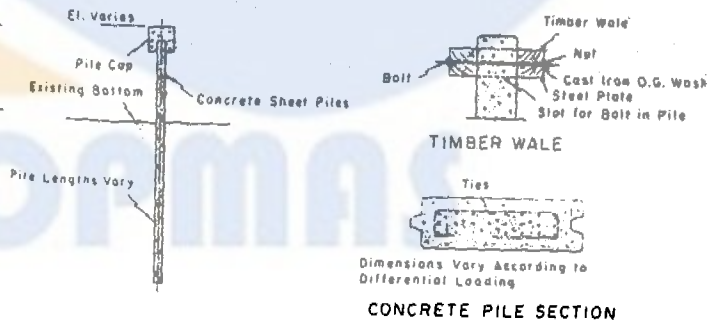
ب- آبشکنهای شمع کوبی شده

الف- آبشکنهای شمع کوبی شده چوبی فلزی

د- آبشکنهای توده سنگی

ج- آبشکنهای شمع کوبی شده بتن پیش تنیده

شکل ۴- مقطع تپ آبشکنهای با مصالح مختلف [۴]

۵- نمونه‌هایی از آب‌شکنهای طراحی و اجرا شده در داخل کشور

در مناطق مختلف از سواحل شمال و جنوب کشور آب‌شکنهایی عمدتاً با هدف کنترل فرسایش ساحل طراحی و احداث گردیده‌اند که بطور مثال به آب‌شکنهای منطقه امیرآباد در سواحل شمال کشور و به آب‌شکنهای بندر پزم در سواحل جنوب می‌توان اشاره کرد. در اینجا به ذکر دو نمونه آب‌شکن که اطلاعات مکتوب آن در دسترس بوده‌است پرداخته می‌شود.

۵-۱- آب‌شکنهای طرح حفاظت ساحل دریای خزر در منطقه دستک امیرآباد (۲۰ کیلومتری شرق مصب سفید رود)

این طرح به منظور حفاظت، تثبیت و ترمیم ساحل در طول ۲ کیلومتر توسط دفتر فنی آب وزارت نیرو تهیه گردیده‌است و مشتمل بر احداث ۷ آب‌شکن به طولهای بین ۹۰ تا ۱۳۰ متر و فواصل ۳۵۰ تا ۴۰۰ متر که جسم بدنه آب‌شکنها توده‌سنگی و از سه قسمت هسته مرکزی، پوشش اولیه و پوشش نهایی می‌باشد. جلوگیری از فرسایش اراضی حاصلخیز زیر کشت برنج از دلایل عمده اجرای این طرح بوده‌است. زاویه موج غالب با خط عمود بر ساحل ۱۰ درجه و متوسط شیب عرضی بستر دریا در نواحی کم عمق ساحلی معادل ۳ درصد بوده‌است. ارتفاع موج طراحی ۲/۸ متر و ارتفاع آن در محل شکست ۳ متر بوده‌است. آب‌شکنها تا عمق ۴ متری زیر سطح متوسط آب دریا امتداد یافته‌اند. در تقسیم‌بندی نوع آب‌شکنها، در گروه آب‌شکنهای با ارتفاع زیاد و طویل قرار می‌گیرند. حجم عملیات کلی شامل هسته مرکزی، پوشش اولیه، پوشش نهایی، فیلتر و سنگ‌چین (Rip Rap) به ترتیب برابر ۴۲۰۰۰، ۲۷۰۰۰، ۲۵۵۰۰ و ۴۰۰۰ مترمکعب بوده و هزینه کلی اجرای طرح با قیمت‌های سال ۱۳۶۲ معادل ۴۷۰ میلیون ریال بوده است.

۵-۲- آب‌شکنهای بندر پزم در سواحل جنوب کشور

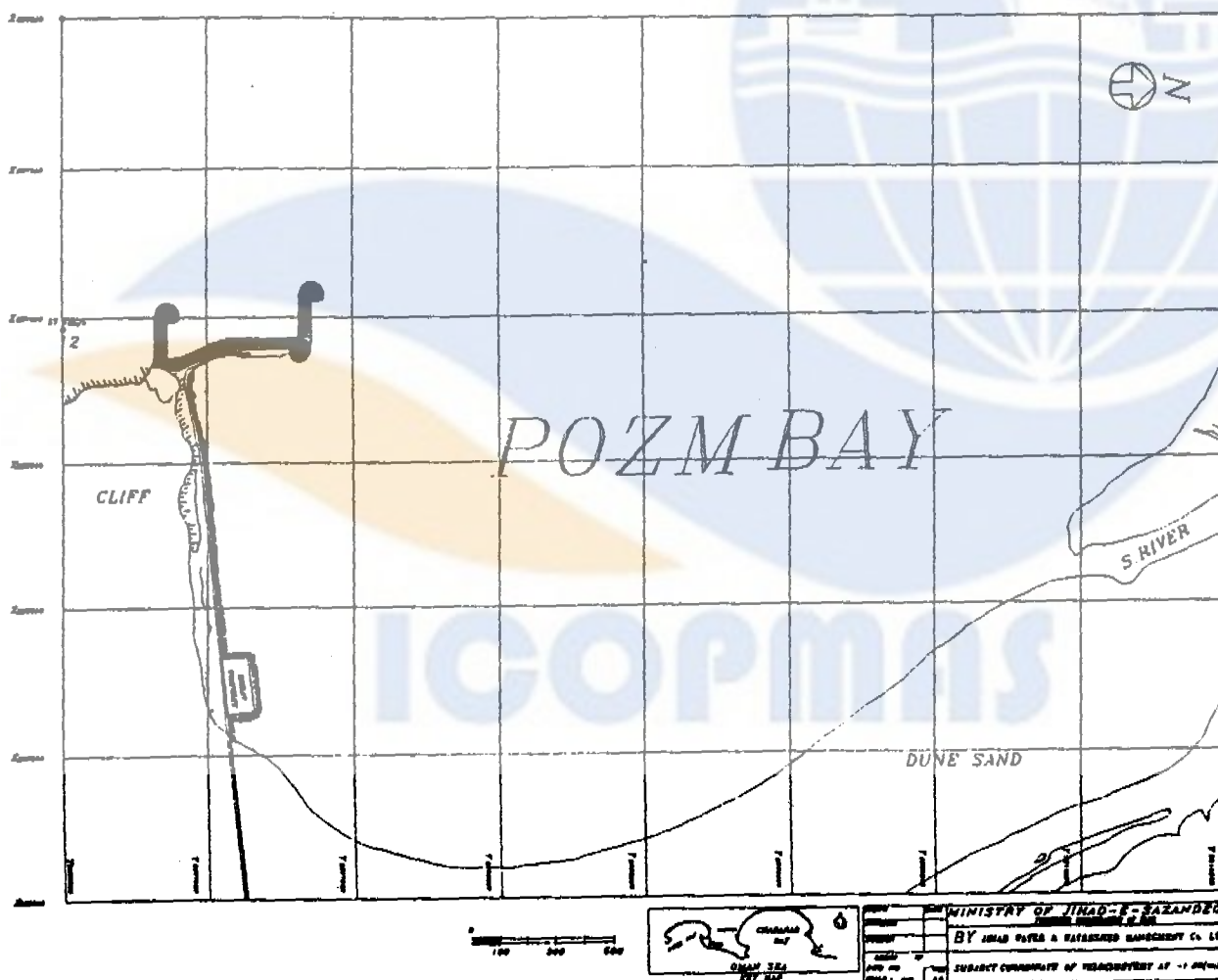
خلیج پزم واقع در شمال دریای عمان در حدود ۲۰ کیلومتری غرب خلیج چابهار واقع شده‌است. بندر صیادی پزم در ابتدای دماغه شرقی خلیج پزم بوسیله احداث یک موج‌شکن در امتداد شمال - جنوب شکل گرفته‌است. این بندر در اوان دوران بهره‌برداری با مشکلات ناشی از روند انتقال رسوب و علی‌الخصوص با پدیده رسوبگذاری در پای اسکله آن مواجه گشته، بطوریکه فعالیت‌های بندر در این منطقه مختل گردیده‌است. بررسی علل رسوبگذاری و ارائه راه حل از سوی معاونت عمرانی بنادر صیادی شیلات به شرکت جهاد تحقیقات آب و آبخیزداری واگذار شده‌است.

نتایج مطالعات نشان می‌دهد که بر اثر امواج موجود در منطقه، همواره یک جریان موازی با ساحل در دماغه شرقی خلیج پزم به سمت داخل خلیج بوجود می‌آید که پس از عبور از دماغه شرقی خلیج پزم، ضمن حرکت به سمت میانه خلیج با کاهش میزان سرعت روبرو می‌شود و در نتیجه رسوبات در این

محدوده انباشنه می گردند. احداث موج شکن در دماغه شرقی خلیج پزم، نرخ انتقال رسوب بالا و همچنین پدیده تفرق سبب شده است که رسوبات در پوزه و پشت موج شکن انباشته شوند و در اثر تفرق به داخل حوضچه بندر منتقل و در اطراف اسکله نیز نشست نمایند.

دور نمودن جریان انتقال رسوب ساحلی به منظور کاهش نرخ رسوبگذاری در اسکله و اطراف موج شکن مورد بررسی قرار گرفته است. احداث یک آب شکن از ابتدای موج شکن پزم در امتداد شرقی - غربی به طول ۶۰۰ متر و تا عمق ۶ متری داخل آب بعنوان گزینه اول مورد مطالعه قرار گرفته است. مطالعات مدل ریاضی نشان داده است که با احداث این آب شکن مقدار قابل ملاحظه ای از رسوبگذاری در اطراف موج شکن و داخل اسکله کاهش می یابد.

احداث آب شکن به طول ۱۵۰ متر و تا عمق ۴/۵ متری و افزایش طول موج شکن تا ۱۲۰ متر بعنوان گزینه دوم مورد توجه قرار گرفته است (شکل ۵). افزایش طول موج شکن به تنهایی و یا لایروبی مداوم بندر بدون احداث سازه از دیگر گزینه ها بوده است.

شکل ۵- موقعیت آب شکن و افزایش طول موج شکن جهت کاهش رسوبگذاری

بررسی اقبصادی گزینه‌ها و اثرات آن روی کاهش رسوبگذاری نشان داده‌است که گزینه افزایش طول موج شکن و احداث آب شکن، ضمن اینکه تأثیری مشابه با آب شکن ۶۰۰ متری در کاهش رسوبگذاری داشته، هزینه آن کمتر از نصف هزینه آب شکن ۶۰۰ متری بوده و بعنوان گزینه مناسب انتخاب گردیده‌است.

۶- بحث و نتیجه‌گیری

پیچیدگی اندرکنش فرآیندهای ساحلی و آب شکنها سبب شده‌است که دیدگاه روشن و قابل تعمیم کلی در خصوص طراحی آب شکنها وجود نداشته‌باشد. مرور مطالعات و تحقیقات انجام شده و ارائه نتایج آنها می‌تواند رهنمودهایی را در خصوص طراحی مناسب این سازه‌ها ارائه نماید. قبل از طراحی آب شکنها مطالعه و درک کامل فرآیندهای انتقال رسوب ساحلی خصوصاً تعیین نرخ انتقال رسوب ساحلی (Longshore Sediment Transport Rate) و جهت آن و همچنین پیش‌بینی تغییرات احتمالی ساحل پس از احداث آب شکنها از اهمیت زیادی برخوردار است. انتخاب نوع آب شکن به عوامل مختلفی نظیر جنس مصالح پی، نوع مصالح در دسترس، امکانات اولیه و تکنولوژی موجود برای ساخت و نگهداری سالانه بستگی دارد. از این میان وجود مصالح به جهت اینکه تأثیر زیادی روی هزینه‌ها دارد نقش تعیین کننده‌ای در انتخاب نوع آب شکن مناسب دارد. از میان پارامترهای طراحی طول، ارتفاع و فاصله آب شکنها مهمتر از سایر پارامترها می‌باشد. در غالب مطالعات انجام شده آب شکنهای کوتاه تأثیر کمی در نگهداشت رسوبات و کنترل فرسایش ساحل داشته‌اند و ساخت آب شکنهای بلند توصیه شده‌است. از نظر ارتفاع آب شکنهای با ارتفاع کم بعلت اینکه آب‌شستگی اطراف آنها کمتر است و تأثیر کمتری بر تغییرات ساحل پایین دست دارد توصیه گردیده‌است. فاصله آب شکنها یکی از پارامترهای بسیار مهم است زیرا چنانچه فاصله آب شکنها خیلی کم باشد علاوه بر اینکه جریان چرخشی در بین آنها تشکیل نمی‌شود و در نتیجه رسوبگذاری کمتری در بین آنها انجام می‌شود، هزینه اجرای آب شکنها نیز افزایش می‌یابد و چنانچه فاصله آب شکنها خیلی زیاد باشد شدت جریان ساحلی در بین آب شکنها زیاد بوده و نقش آنها در کنترل فرسایش کمتر خواهد بود. از اینرو انتخاب فاصله مناسب از اهمیت خاصی برخوردار است. محدوده استفاده شده فاصله آب شکنها وسیع می‌باشد ولی بیشتر محققین نسبت فاصله به طول آب شکن ۲:۱ تا ۳:۱ را توصیه کرده‌اند. یک راه مناسب برای کاهش هزینه‌ها و اطمینان از عملکرد مناسب آب شکنها این است که ابتدا فاصله آنها زیاد انتخاب و اجرا شوند و چنانچه تأثیر آنها کم بود بعد از مطالعه عملکرد آنها، آب شکنهای تکمیلی در بین آنها اجرا شود. بطور مثال در سواحل شنی ابتدا نسبت ۲:۱ و در سواحل ماسه‌ای ابتدا نسبت ۴:۱ انتخاب شود و اگر نیاز بود در مراحل تکمیلی نسبت‌های فوق به مقادیر ۱:۱ و ۲:۱ کاهش یابد

۸- فهرست مراجع

۱- طلوعی، اسماعیل، ۱۳۶۳، " طرح حفاظت ساحل دریای خزر در منطقه امیرآباد"، مجله آب، شماره ۲،

ص ۸۷ ۹۸

2- Balsillie, J. H., and Berg, D.W.,1972, " State of Groin Design and Effectiveness", Proceeding of 13th Coastal Engineering Conference, PP.1367-1383

3- Brampton, A. H. and Motyka, J. M. ,1983;" the Effectiveness of Groynes", Shoreline Protection, Proceeding of a Conference Organized by the Institution of Civil Engineering, University of Southampton, Thomas Telford Ltd., PP.151-156

4-U. S. Army Corps of Engineering, Coastal Engineering Center," Shore Protection Manual", 1984, Washington, D. C., Volume I, PP.5.35-5.56 and Volum II, PP. 7.76-7.84

5- Sawaragi, T. ,1995,"Coastal Engineering, Wave, Beach, Wave Structure interaction", Elsevier Pub. , pp284-289

ICOPMAS

Designing Principles of Groins to Protect Coasts and Their Application Cases in Iran

A. A. Abbasi, Ph.D., Candidate at Tarbiat Modarres University

S. A. Azarmsa, Assistant Professor at Tarbiat Modarres University

Abstract

Groins are structures built to control sediment transfer rate, protect coasts from erosion and prevent waves and sediments from entering river estuaries and channels leading to the sea. Considering hydraulic and hydrodynamic border conditions, available materials and their applicability, groins are constructed long or short, high or low and permeable or impermeable. Because of the complexity of processes of coast interacting with groins, suitable type and design selection of groins is highly significant, since correct selection and design can protect and restore the coast, otherwise unfavorable changes in the natural regime of the coastal sediment transfer, existing issues might worsen or cause new problems, such as downstream coast sedimentation and ecosystem imbalance. This article focuses on protecting the coasts, studying the performance and application goals of groins and introduces them, in terms of right selection of type, length, distance, height, angle with the coast, shape of the cape, materials and other design parameters as surveyed in many researches. After that, some applied cases of groins in Iran are introduced, studied and analyzed for their performance, while the results of their application, design terms accuracy, application quality and their usage are evaluated.

Keywords: groins; design and type selection; coastal protection against sedimentation